

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.640 van 18 april 2002
in de zaak A. 108.681/VII-24.984**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. QUINTELIER,
 kantoor houdende te 2140 ANTWERPEN,
 Plantin & Moretuslei 141

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Marokkaanse nationaliteit, op 8 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 mei 2001 tot weigering van regularisatie;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij heeft op 26 januari 2001 een
regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de
regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op
het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 4/.

1.2. Het onderzoekssecretariaat stelde op 14 juli 2000 vast dat het dossier
onvolledig was en zond de aanvraag met een negatief advies door naar de Minister van
Binnenlandse Zaken.

1.3. Verzoeker werd op 17 januari 2001 door de Commissie gehoord.

1.4. De derde Kamer van de Commissie voor Regularisatie verleende op
26 maart 2001 een ongunstig advies betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies
bevatte de volgende overwegingen:

De heer XXX, aanvrager en betrokkene, heeft regularisatie van verblijf in België
aangevraagd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie
van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het
grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op
10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291, wegens duurzame sociale
bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4/ van de wet.

Het onderzoekssecretariaat (W. 22 december 1999, art. 3, eerste lid; K. B. 5 januari
2000, art. 5, § 5) van de Commissie voor Regularisatie had gemeend te moeten
vaststellen dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig was, en had de
aanvraag met een negatief advies overgezonden aan de minister. Dit advies werd ter
kennis gebracht van de betrokkene die binnen de wettelijk bepaalde termijn van drie
dagen zijn standpunt heeft uiteengezet aan de minister per aangetekende brief. Daarop
werd de aanvraag aanhangig gemaakt bij deze kamer die wettelijk verplicht is een
nieuw advies uit te brengen (W. 22 december 1999, art. 12, par. 1).

De zienswijze van het onderzoekssecretariaat was gesteund op volgende bezwaren:

- gebrek aan bewijs van wettig verblijf in België;
- afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het
grondgebied te verlaten;
- gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van continu verblijf in België;
- gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;
- gebrek aan bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het
grondgebied van België verbleef.

In de nota van het onderzoekssecretariaat is er geen betwisting betreffende de
overige fundamentele vereisten tot regularisatie van het verblijf op grond van art. 2,4/
van de wet van 22 december 1999, zodat als vaststaand kan aanvaard worden:

- dat betrokkene tijdig en op de wettelijk vereiste wijze een aanvraag tot regularisatie -van verblijf indiende bij de burgemeester van de verblijfplaats (art. 4, lid 1, wet van 22 december 1999);
- dat de effectieve verblijfplaats van betrokkene gekend is;
- dat betrokkene gekend is bij een bestuur, een openbare dienst of een instelling (art. 9,10, a,b, wet van 22 december 1999);
- dat de naam, voornaam, geboorteplaats en geboortedatum, burgerlijke staat en de samenstelling van het gezin van betrokkene vermeld zijn (art. 9,30 wet van 22 december 1999);
- dat de identiteit van betrokkene vastgesteld is (art. 9,4/ wet van 22 december 1999).

Op de zitting werd betrokkene grondig ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K.B. van 5 januari 2000, het K.B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787, en het K. B. van 13 november 2000, B.S. 24 november 2000, p. 39.183. Op de zitting was er eveneens een dialoog tussen de leden van de Commissie voor Regularisatie enerzijds en anderzijds de advocaat die betrokkene bijstond krachtens art. 9 van het K.B. van 5 januari 2000.

Uit de informatie verstrekt door betrokkene op de zitting en uit de studie van de stukken van het regularisatiedossier, en bovendien uit het nazicht van de stukken van het dossier neergelegd door of namens de betrokkene op de zitting, is de meerderheid van de leden van de kamer tot volgende bevindingen gekomen.

Om in aanmerking te komen voor regularisatie van het verblijf in België overeenkomstig art. 2,40, is betrokkene o.m. gehouden:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat er een wettig verblijf in België was, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9,9/ wet van 22 december 1999).

Uitwijzingsbevel

Betrokkene kon bij de aanvraag tot regularisatie van het verblijf in België een schriftelijke verklaring voegen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied van België te verlaten (W. 22 december 1999, art. 9,9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

De voorwaarde van gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten, gesteld om regularisatie van het verblijf in België mogelijk te maken, is een alternatief voor het verblijf in België gedurende vijf of zes jaar, of voor het wettig verblijf in België. Dit alternatief is slechts aanvaardbaar mits het bewijs van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen. De verklaring van gebrek aan bevel om het grondgebied te verlaten dient een periode van vijf jaar te dekken voorafgaand aan de datum van de regularisatieaanvraag (CvR, jurisprudentie van de derde Nederlandstalige kamer, zitting dd. 10 januari 2001, JH. BV. PP., advies dd. 24 januari 2001, inzake 2800/2000-20-01/00057; P.V. A.V. 18 november 2000, p. 5).

Een dusdanige verklaring werd door betrokkene mondeling afgelegd op de zitting en met akkoord van betrokkene, door de griffier schriftelijk geacteerd (art. 5, § 4 K.B. 5 januari 2000) en aldus authentiek vastgelegd in het procesverbaal van de zitting. Aan deze vereiste is derhalve voldaan,

Hieruit volgt dat betrokkene niet meer gehouden is een continu verblijf in België gedurende vijf of zes jaar te bewijzen, maar wel verplicht is, om regularisatie van het verblijf in België te bekomen, het bewijs te leveren van duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving en bovendien dat er humanitaire redenen zijn die de verwijdering uit België van betrokkene in de weg staan.

Duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen

Betrokkene moet het bewijs leveren dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf in België (W. 22 december 1999, art. 9, 9/).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

De overgelegde stukken zijn inderdaad te algemeen en te weinig gedetailleerd om het definitief bewijs te leveren van duurzame sociale bindingen. Er zijn een aantal verklaringen aangebracht die niets meer of minder zeggen dan dat betrokkene door de verstrekker gekend is sedert een bepaald jaar, ofwel sedert 1989 ofwel sedert 1990, 1991, 1993, 1994, 1995, 1996 en 1999 (stukken 7, 8, 9/1/1, 9/1/2 en 9/1/3 van het regularisatiedossier en stukken l a-g van het dossier neergelegd op de zitting). Een bepaalde verstrekker van een verklaring voegt er aan toe dat hij met betrokkene regelmatig in het café zat (stuk 1c van het dossier neergelegd op de zitting), en een andere verstrekker voegt aan zijn verklaring toe dat hij betrokkene kent van in de moskee (stuk 7 van het regularisatiedossier).

Er kan evenmin rekening gehouden worden met het attest van dr. Elarbi Zouhair, huisarts te Borgerhout-Antwerpen, attest gedateerd 17 januari 2000 (stuk 5 van het regularisatiedossier) waarin deze verklaart dat betrokkene op raadpleging kwam in 1991. Dit attest is misschien goed bedoeld maar niet bewijskrachtig daar het aantal en de juiste data van de raadplegingen ontbreken. Ofwel houdt een arts een register bij van zijn raadplegingen, en dan kan hij de juiste data van de raadplegingen opgeven, ofwel steunt hij op zijn geheugen, en dan kan hij zich vergissen.

De enige verklaring die in enige mate voldoet aan wat men van een verklaring mag verwachten, is deze van mevrouw M. G. uit Turnhout die de Belgische nationaliteit heeft (stukken 1011 en 15 van het regularisatiedossier). Eén enkele verklaring is echter niet voldoende.

De documenten die betrekking hebben op de tewerkstelling van betrokkene (stuk 16 van het regularisatiedossier en stukken 2a-e en 3 van het dossier neergelegd op de zitting) dateren van na de aanvraag tot regularisatie en bewijzen geen duurzame sociale bindingen.

Er is geen enkel gegeven dat verduidelijkt dat om humanitaire redenen het niet aangewezen is dat betrokkene zou uitgewezen worden. Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Gevolgtrekking. Voor betrokkene zijn er onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten tot duurzame sociale bindingen met Belgen en met de Belgische samenleving.

Aanwezigheid op 1 oktober 1999

De wet is alleen van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend zijn door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 (art. 2, eerste lid). Derhalve moet bewezen zijn dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleef (W. 22 december 1999, art. 9,2)).

In de nota van het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor Regularisatie is voorgehouden dat aan deze vereiste niet zou voldaan zijn.

Wat betreft het bewijs van het feit dat betrokkene op 1 oktober 1999 op het grondgebied van België verbleven heeft, kan uit de overgelegde stukken geen dergelijk verblijf worden afgeleid. Voor de periode vanaf 1 januari 1999 tot en met 1 oktober 1999 is er in het dossier geen enkel stuk aanwezig waaruit met zekerheid zou kunnen opgemaakt worden dat betrokkene gedurende deze periode in België zou verbleven hebben. Hetzelfde geldt voor de periode van 1 oktober 1999 tot en met 31 december 1999.

Aan deze vereiste is derhalve niet voldaan.

Algemeen besluit

Zoals uit de behandeling op de zitting is ervaren, zijn de feitelijke gegevens en de geleverde bewijsvoering niet voldoende, zodat op grond hiervan door een meerderheid van de kamer wordt vastgesteld dat betrokkene niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2,4/ van genoemde wet. Er zijn onvoldoende elementen aanwezig om te besluiten tot integratie van betrokkene.

Deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor Regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende

de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B. S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19).".

Op 9 mei 2001 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor Regularisatie.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel het volgende aanvoert:

"3. Schending Van De Beginselen Van Behoorlijk Bestuur : Zorgvuldigheidsplicht
Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, ACCO, 1990, 3 1)"

"Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v. St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R-v. St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946) (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43)."

* Verzoeker heeft ter zitting dd. 14.03.01 genoegzaam aangetoond dat hij op 1 oktober 1999 in het Rijk vertoefde, duurzame sociale bindingen heeft met België en reeds sinds 1988 in België vertoeft.

Zijn versie wordt documentair gestaafd.

* De Commissie voor Regularisatie, wiens advies de Minister volgt, oordeelde niettemin onterecht dat verzoeker niet voldeed aan zijn bewijsplicht inzake.

* De Minister heeft de bestreden beslissing genomen zonder enig direkt en persoonlijk contact met verzoeker.

Hij gaat hier volledig naast de eigenheid van het dossier, doch gaat automatisch voort op de bevindingen van de Commissie voor Regularisatie.

=> Dit alles maakt een onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.";

2.1.1. Overwegende dat verzoeker door de Commissie voor Regularisatie werd gehoord, bijgestaan door een raadsman en op de zitting bijgevolg de gelegenheid heeft gekregen alle nuttige inlichtingen te verstrekken; dat de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvende op het grondgebied van het Rijk niet voorziet dat de Minister van Binnenlandse Zaken zelf de regularisatieaanvrager dient te horen alvorens een beslissing te nemen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken de overwegingen van het advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft onderschreven en als de zijne heeft overgenomen; dat de Minister van Binnenlandse Zaken door zich de motieven van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie eigen te maken geenszins onzorgvuldig heeft gehandeld; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“4. Schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissingen ten grondslag liggen; De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk ...”

“Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71)”

De bestreden beslissing is het voorbeeld van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering.

Een individuele benadering van het specifiek geval is hier volstrekt niet merkbaar.

Nergens worden de eigen specifieke kenmerken die het dossier van verzoeker bevatten, aangehaald.

De Minister beperkt zijn argumentatie tot het letterlijk integraal overnemen van de bevindingen van de Commissie voor Regularisatie.

Nergens wordt echter een link gelegd met de eigenheid van de toestand van verzoeker. Op 10 juli 2001 wordt verzoeker de bestreden beslissing betekend en dit zonder enige specifieke motivering van de Minister!”;

2.2.2. Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat verzoeker op geen enkele wijze verduidelijkt in welke zin of op welke manier de Minister van Binnenlandse Zaken meer rekening had kunnen houden met de "eigenheid van de toestand van verzoeker"; dat de redenen waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt duidelijk werden vermeld; dat verzoeker geen van deze motieven aanvecht, maar zich in wezen beperkt tot het formuleren van een aantal rechtskundige citaten die in het geheel niet op zijn zaak worden betrokken; dat aan de formele motivering is voldaan wanneer wordt verwezen naar de bijgevoegde bijlage die deel uitmaakt van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien april tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.